

ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ

ΝΑ ΦΑΜΕ ΤΟ ΠΑΣΟ ΜΑΣ

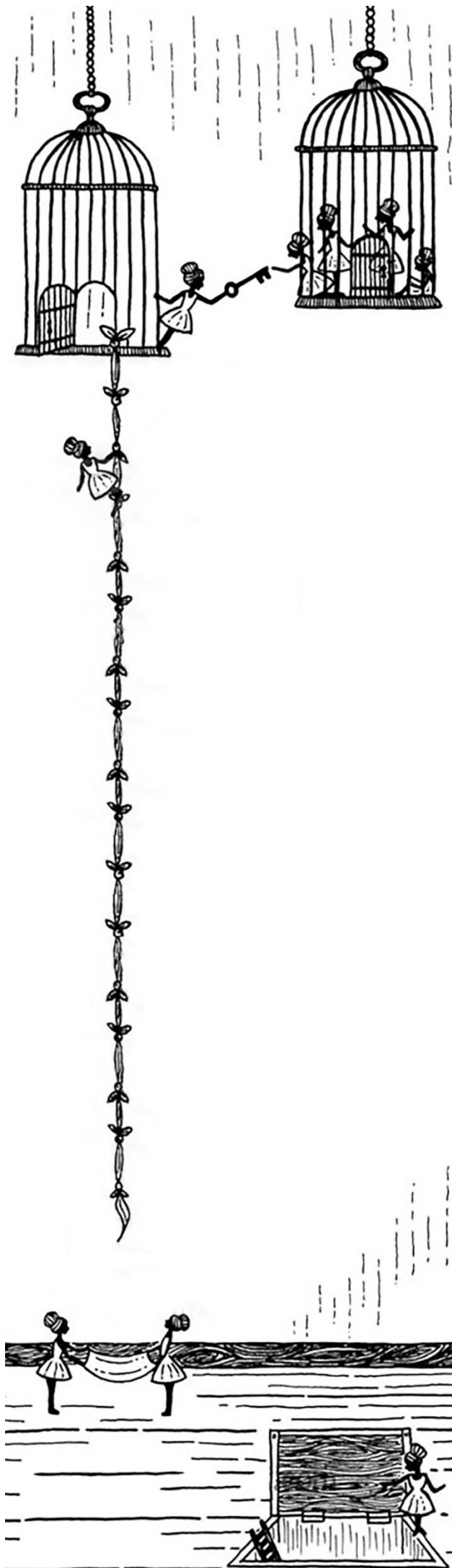
Με το άνοιγμα της λέσχης, ανοίγει και ένας μεγάλος κύκλος μάχης. Γιατί η λέσχη μπορεί να ανοίγει, αλλά οι πόρτες της κλείνουν. Κλείνουν για τις φοιτήτριες που είναι μεγαλύτερες από $n+2$, τους μετανάστες, τις άνεργες, τους φοιτητές του ΠαΜακ και του ΤΕΙ. Για όλους και όλες που τόσο καιρό έτρωγαν στο διπλανό τραπέζι μαζί μας χωρίς “τη χαρά και τη χάρη” να διαθέτουν πάσο. Για κάποιους και κάποιες από εμάς που σου δίνουμε αυτό το κείμενο και ποιος ξέρει για πόσους ακόμα σε λίγο καιρό. Και ενώ για τους από πάνω όλα χωράνε σε νούμερα-μερίδες-μπάτζετ, για μας είναι αυτονόητο ότι δε χωράει κανένας αποκλεισμός.

ΣΥΣΣΙΤΙΑ ΚΑΝΟΥΝ ΜΟΝΟ ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Γιατί ο κοινωνικός χαρακτήρας της φοιτητικής λέσχης του ΑΠΘ κατακτήθηκε μέσα από αγώνες τα χρόνια που πέρασαν. Κι εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε αυτό το χαρακτήρα ως μία φιλανθρωπία της πανεπιστημιακής κοινότητας προς τις υπόλοιπες κοινωνικές ομάδες, αλλά ως αποτέλεσμα ενός αγώνα των από τα κάτω που κατοχύρωσε την κρατική αυτή δομή πρόνοιας για όλους, φοιτητές ή μη. Στη μάχη που έρχεται, δεν μπορούμε παρά να συνταχθούμε με αυτούς με τους οποίους έχουμε κοινές ανάγκες και επιθυμίες, όχι γιατί είμαστε “καλοί” ή “γιατί περισσεύει ένα πιάτο φαί”, αλλά γιατί προτάσσουμε την αλληλεγγύη με όσους και όσες αγωνίζονται. Και φυσικά όχι με βάση τη φοιτητική ιδιότητα που για την επιβεβαίωση της κάποιοι βιαστικοί βγάζουν το πάσο από την τσέπη πριν καν τους το ζητήσουν, συνεισφέροντας με την πειθαρχησή τους στην εδραίωση του ελέγχου και που μπορεί να συγκαλύπτει διαφορετικά συμφέροντα.

ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΑ

Η διοίκηση του ΑΠΘ παραχώρησε τη λέσχη σε catering με πρόσχημα την ελλιπή χρηματοδότηση*, σε αντίθεση με τα προηγούμενα χρόνια που λειτουργούσε με εργαλαβίες καθαρισμού και φύλαξης (σημαντικό για το μέλλον είναι να τονιστεί ότι ακόμα και με το καινούριο καθεστώς, υπεύθυνος για το πώς λειτουργεί η λέσχη είναι ο πρύτανης). Είναι φανερό ότι το κράτος στα πλαίσια της αναδιάρθρωσης, περικόπτει έξοδα και ιδιωτικοποιεί με εντονότερους ρυθμούς. Με αφορμή αυτό το γεγονός καλλιεργείται ένας μύθος γύρω από το πόσο καλό είναι το δημόσιο πανεπιστήμιο που είχαμε τόσα χρόνια. Με την εμπειρία των τελευταίων χρόνων, δε μπορούμε παρά να παρατηρήσουμε ότι και το δημόσιο απολύει και εντατικοποιεί εργαζομένους και αποκλείει ανθρώπους από τις δομές πρόνοιας (πχ 25ευρω στα νοσοκομεία) εξίσου καλά με κάποια ιδιωτική επιχείρηση. Το δίπολο που μπαίνει, λοιπόν, ανάμεσα σε δημόσιο ή ιδιωτικό είναι παραπλανητικό, καθώς και στις δυο περιπτώσεις δεν είναι “δικό μας”, δηλαδή δεν το διαχειριζόμαστε εμείς. Το διακύβευμα για εμάς είναι να αποτρέψουμε τη μετακύλιση του κόστους ζωής μας στις πλάτες μας, η οποία τείνει να πραγματοποιηθεί μέσω αποκλεισμών και επιβολής αντίτιμου στη λέσχη, απολύσεων και εντατικοποίησης των εργαζομένων σε αυτή. Αυτό δεν εξασφαλίζεται με ένα δημόσιο καθεστώς, αλλά με την πίεση που θα ασκήσουν οι κοινότητες αγώνα μέσα και έξω από τις σχολές.

*** το πανεπιστημιακό χρήμα όλο ρέει κι όλο χάνεται**

Κάθε φορά που το πανεπιστήμιο προχωράει στην υποτίμηση των ζών μας έχει ως πρόσχημα την ελλιπή χρηματοδότηση. Παρ' όλα αυτά αν παρακολουθήσει κανείς τις άλλες δραστηριότητές του, παρατηρεί ότι διαχειρίζεται εκατομμύρια ευρώ τα οποία διοχετεύει ανάλογα με τους σκοπούς του. Δύο τέτοια παραδείγματα είναι η φύλαξη και η έρευνα. Όσον αφορά τη φύλαξη, αυτή που κάνει τις σχολές μας να γεμίζουν φαντάσματα, ας σκεφτούμε πόσα έχουν δαπανηθεί στο ολοένα και αυξανόμενο σύστημα περίφραξης - αστυνόμευσης. Και ως προς την έρευνα, ακόμη περισσότερο για την επέκταση του κέντρου ερευνών και σε διάφορα ερευνητικά προγράμματα τα οποία συγχρηματοδοτούν το ΝΑΤΟ, η ΕΕ, υπουργεία και ιδιώτες. Άρα εμείς περιττά τ' ακούμε τα "λεφτά δεν έχουμε".

*Για όλα αυτά και για τόσα άλλα, θα έπρεπε να συζητάμε και να αποφασίζουμε στις γενικές συνελεύσεις, όπως την προηγούμενη Τρίτη. Εκεί, ως συνήθως βρήκαμε τις μαγνητοφωνημένες τοποθετήσεις και τα προκατασκευασμένα πλαίσια στα οποία ανάλογα με τη θεματική προσθέτονται *bullet points* στα αιτήματα. Βρήκαμε όμως και για πρώτη φορά, πολλές τοποθετήσεις για την λέσχη και προβληματισμούς που μεταμόρφωσαν έστω και προσωρινά την διαδικασία σε κάτι ζωντανό και ελπιδοφόρο. Μας θύμισε την ανάγκη μας να βρεθούμε μαζί σε μια διαδικασία, στην οποία θα μπορούμε να μιλήσουμε για τις επιθυμίες μας, να αγωνιστούμε για τις ποιότητες εκείνες που μας επιτρέπουν να λέμε ότι αυτό που μας συμβαίνει είναι ζωή κι όχι επιβίωση. Να βρεθούμε με όρους ισότιμους και αδιαμεσολάβητα, χωρίς ειδικούς, χωρίς έτοιμα πλάνα δράσης. Να πούμε συλλογικά "όχι", να σπάσουμε την ανάθεση.*

ΚΑΛΟΥΜΕ

όσους και όσες τρώμε μαζί στη λέσχη

ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 30.10 ΣΤΗ 1μμ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΚΑΜΑΡΑΚΙ ΤΟΥ ΣΦ ΗΛ-ΜΗΧ

(πιέρυγα ηλεκτρολόγων)

ΝΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ

μη δείχνεις πάσο | δείξε αλληλεγγύη

ΑΥΤΟΝΟΜΗ★ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
στους ηλεκτρολόγους-μηχανολόγους

<http://aphm.espivblogs.net>